

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMINĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERTIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Insertiunile se adresează ADMINISTRĂȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

23 August

23 August, ziua eliberării patriei noastre de sub jugul fascist, este cea mai mare sărbătoare națională a poporului român.

Cei 18 ani, care au trecut de la istoricul 23 August 1944, sînt ani de mari realizări, care au schimbat cu totul fața țării și viața oamenilor muncii. Poporul muncitor a devenit stăpîn în țara sa și folosește toate bogățiile ei pentru sine, făurindu-și o viață nouă, îmbelșugată și fericită. Astfel patria a devenit tot mai puternică, tot mai înfloritoare, tot mai frumoasă.

Ori unde îți îndrepti privirea constai cu mîndrie îndreptătită pecetea vieții celei noi, pecetea forței, creatoare a unui popor talentat, harnic și liber. Peste tot se văd noile uzine, noile fabrici, ale căror produse satisfac nevoile interne și duc faima poporului român în toate țările lumii. Dobrogea, Oltenia, Moldova, care altădată erau ținute în înapoiere economică, fiind aproape complet lipsite de industrie, au devenit centre industriale importante. S-a dezvoltat rapid industria și în celelalte provincii, în așa fel încît — pe baza acestei dezvoltări industriale — toate colțurile țării au fost cuprinse în avîntul general al patriei noastre. Numai în anul 1961 s-au înălțat și au fost date în funcțiune numeroase obiective importante, ca: furnalul de 700 m.c. construit la Reșița, împreună cu noul furnal; noile unități moderne de producție de la Hunedoara, Călan, combinatele chimice de la Victoria și Borzești, noile complexe pentru industrializarea lemnului de la Blaj și Gherla, fabrici de produse lactate, etc.

Industria socialistă crește cu pași uriași și este temelia propășirii întregii economii naționale.

În agricultură, anul acesta, poporul nostru a sărbătorit marea biruință: încheierea colectivizării agriculturii. În felul acesta întreaga țărănie muncitoare a pășit cu hotărîre pe calea socialismului, calea belșugului și a luminii.

Pămîntul este al celor ce-l muncesc. Bucățile de ogoare au dispărut. Pe ogoarele întinse, fără haturi, ale colectivelor țărani muncesc înfrățiți, folosind mașini agricole și mijloace agrotehnice avansate, după îndrumarea agronomilor. Roadă îmbelșugată a acestor ogoare schimbă fața satelor și ridică neconținut nivelul de trai, material și cultural, al țărănimii colectivistă.

Socialismul a biruit în toate sectoarele. Poporul nostru își unește forțele, își spo-

rește munca, spre a ajunge la desăvîșirea construirii socialismului în țara noastră.

Avîntul general al patriei noastre se arată nu numai în ridicarea producției, industriale și agricole, în satisfacerea crescîndă a nevoilor de trai ale oamenilor muncii de la orașe și sate, ci și pe planul realizărilor social-culturale.

Intr-un ritm extraordinar răsar „ca din pămînt” orașe și cartiere noi. Țara întregă e un imens șantier de construcții. Blocuri confortabile și frumoase împodobesc orașele noastre și grăiesc peste tot despre gustul de frumos al poporului român, despre priceperea constructorilor noștri, despre noile condiții de viață ale oamenilor muncii. Ele pun în uimire pe vizitatorii străini, care laudă talentul și realizările poporului nostru.

În știință, artă, literatură, avem oameni de renume mondial și opere de valoare internațională. Cultura — sub toate formele ei — a devenit un bun al maselor populare. Analfabetismul a dispărut. Școala elementară de 8 ani e pe cale de generalizare. Ziarele, revistele, cărțile, operele de artă pătrund în toate părțile. Oamenii muncii se bucură de luminile culturii și devin ei înșiși făuritori de valori culturale.

Pe plan internațional, marile progrese ale poporului român și politica de pace, promovată consecvent de guvernul nostru, au ridicat prestigiul țării noastre în fața tuturor popoarelor, la O.N.U. și în alte organizații internaționale. Poporul nostru e cunoscut ca un popor luptător pentru pace, pentru dezarmare generală și totală, un popor al construcției pașnice care promovează relații economice, comerciale, culturale, de prietenie cu toate popoarele și care sprijinește lupta de eliberare a popoarelor coloniale.

Toate aceste realizări din cei 18 ani de libertate se datoresc avîntului în muncă al poporului și ajutorului frățesc și desinteresat al Uniunii Sovietice și colaborării cu celelalte țări socialiste. Țara noastră este un membru de nădejde în marea familie a popoarelor socialiste, care pășesc împreună spre același viitor fericit: comunismul.

La a 18-a aniversare a eliberării patriei noastre de sub jugul fascist, poporul muncitor privește înainte cu încredere și își ia angajamentul de a munci mai bine, mai cu spor, ca patria să se întărească mereu și viața tuturor oamenilor muncii să devină tot mai frumoasă, tot mai fericită.

Clerul și credincioșii Bisericii noastre

Prietenie trainică

Popoarele Uniunii Sovietice și Republicii Populare Romîne sînt legate printr-o prietenie frățească și indisolubilă. Vizita în țara noastră a delegației guvernamentale sovietice (17—26 iunie), condusă de premierul N. S. Hrușciov, a constituit o nouă și puternică manifestare a acestei prietenii și o contribuție însemnată la întărirea ei. „Între popoarele noastre s-a creat o prietenie trainică, indestructibilă. Avem un singur țel — construcția vieții noi, construcția socialismului și comunismului” — a declarat N. S. Hrușciov. „Prietenia de nezdruccinat dintre Republica Populară Romînă și Uniunea Sovietică este cauza scumpă a întregului popor român” — a spus d. Gheorghe Gheorghiu-Dej, Președintele Consiliului de Stat al R.P.R. Cuvintele acestea au fost întărite de atmosfera sărbătorească, în care s-a desfășurat vizita. Pretutindeni, de la intrarea în țară pînă la București, la uzinele „Grivița Roșie”, în cetatea petrochimiei Borzești-Onești, în cetatea oțelului Hunedoara, în valea cărbunelui (Lupeni), la Craiova (Uzina „Electroputere”), pe litoralul Mării Negre, la G.A.C. din Ceacu, la Institutul de la Fundulea, la marele miting popular din București, sute de mii de oameni au întâmpinat pe solii poporului frate sovietic cu bucurie, cu deosebită însuflețire, cu manifestări de caldă prietenie, arătînd astfel încă odată cît de adînc sînt înrădăcinate în inima poporului român sentimentele de prietenie frățească față de poporul sovietic.

Comunicatul cu privire la vizita de prietenie a delegației guvernamentale a Uniunii Sovietice în R.P. Romînă constituie un document istoric al dezvoltării neconținute a prieteniei romîno-sovietice și a uniunii indisolubile dintre popoarele romîn și sovietic. La temelia acestei prietenii stă țelul comun, care însuflețește ambele popoare: construirea socialismului și comunismului, pacea și colaborarea dintre popoare. „Convorbirile pe care le-am avut

(Continuare în pag. 2)

sînt alături de popor, de munca lui pentru viața cea nouă, de lupta lui pentru pace. Ei își iubesc patria și aduc contribuția lor neprecupețită la înflorirea ei.

Trăiască și să se înalțe pe noi culmi de belșug și lumină scumpa noastră patrie, Republica Populară Romînă!

Telegraful Român

Prietenie trainică

(Urmare din pag. 1)

cu delegația de partid și guvernamentală — a arătat d. Gh. Gheorghiu-Dej — au reflectat preocupările noastre comune: înflorirea țărilor noastre, asigurarea unei vieți îmbelșugate celor ce muncesc, întărirea continuă a prieteniei dintre popoarele noastre și a unității întregului lagăr socialist, triumful cauzei comunismului, lupta perseverentă pentru promovarea relațiilor de înțelegere și colaborare cu toate țările, pentru pace și colaborare între popoare”.

Ca unor adevărați prieteni, poporul român și-a manifestat bucuria și înalta prețuire pentru mărețele realizări, pentru succesele istorice ale poporului sovietic și a arătat oaspeților dragi rezultatele, succesele R.P. Române în opera de construcție socialistă, de înflorire a patriei. Apreciind în mod deosebit munca poporului român și rezultatele ei atât pentru propășirea patriei, cât și pentru întărirea lagărului socialist și consolidarea păcii în lume, premierul sovietic N. S. Hrușciov și-a exprimat convingerea fermă „că oamenii muncii români, care au fost în stare într-un termen scurt să creieze baza tehnică materială a socialismului, vor desăvârși cu succes construcția societății socialiste, vor ridica pe o nouă culme economia, cultura și nivelul de viață în țara lor”, aducând o nouă contribuție la înflorirea marelui familii a popoarelor socialiste și la biruința păcii.

De fapt, realizările poporului nostru sînt inseparabil legate în primul rînd de marea sprijin acordat de Uniunea Sovietică țării noastre, apoi de relațiile de colaborare și întrajutorare frățească dintre țările socialiste. Acest sprijin și aceste relații accelerează dezvoltarea fiecărei țări în parte și a întregului sistem mondial socialist și grăbește biruința socialismului și a păcii pe toată suprafața pămîntului. Convorbirile dintre delegațiile guvernamentale ale R.P. Române și Uniunii Sovietice și Comunicatul final arată deplina unitate de vederi, în problemele dezvoltării relațiilor multilaterale dintre R.P. Română și Uniunea Sovietică, unității dintre țările socialiste și în problemele internaționale. Uniunea Sovietică și R.P. Română, împreună cu celelalte țări socialiste, promovează cu consecvență politica de coexistență pașnică, luptă pentru rezolvarea tuturor problemelor internaționale pe calea tratativelor, pentru dezvoltarea relațiilor de colaborare între state fără discriminări. Ele militează pentru dezarmare generală și totală, pentru lichidarea colonialismului, pentru rezolvarea problemei germane prin încheierea tratatului de pace german, pentru transformarea Balcanilor într-o zonă a păcii, fără arme nucleare și rachete, pentru înlăturarea primejdiei unui nou război și statornicirea unei păci trainice. Convingerea că pacea poate fi menținută, însuflețește poporul nostru, ca și popoarele tuturor țărilor socialiste, în munca pentru noi realizări pe calea vieții celei noi, la lupta pentru pace.

Dînd expresie entuziastă prieteniei trainice și de nezdruccinat cu poporul sovietic, poporul român este hotărît să întărească și în viitor marea prietenie romîno-sovietică și unitatea lagărului socialist, să muncească cu spor și pricepere pentru desăvîrșirea construcției socialiste în țara noastră și să lupte pentru ca pacea și colaborarea să stăpînească între toate popoarele lumii.

Telegraful Român

O lume fără bombe

Mișcarea mondială pentru dezarmare generală și pace, pentru încetarea experiențelor cu arme atomice ia o amploare din ce în ce mai mare. Oameni de diferite naționalități, de diferite convingeri politice și credințe religioase, diferite organizații pentru pace, pentru dezarmare nucleară, își unesc glasul de protest împotriva experiențelor, pe care le face S.U.A. în Nevada și în Pacific și cer realizarea unui acord de dezarmare generală și totală, singura garanție a unei păci veșnice, a eliminării războaielor din istoria omenirii.

Sînt atît de multe manifestațiile pentru dezarmare generală și pace în toate țările și pe plan internațional, încît e imposibil să le amintești pe toate. Ele s-au intensificat în perioada de pregătire a Congresului mondial pentru dezarmare generală și pace, care a avut loc la Moscova între 9—14 iulie a. c. În toate țările, diferite mișcări pentru pace au organizat mitinguri, conferințe, marșuri ale păcii, pichete în fața bazelor militare americane sau a clădirii Pentagonului, etc. S-au ales delegații pentru Congres și s-au lansat liste de subscripții pentru a asigura trimiterea acestor delegați.

În S.U.A. s. ex. a avut loc în 25 iunie, la Washington, în fața Casei Albe o demonstrație pentru pace, împotriva războiului, a cursei înarmărilor și a experimentării armei nucleare. Peste 300 de participanți — fermieri, profesori, oameni de afaceri, studenți, elevi, preoți din 17 state ale S.U.A. au manifestat cu lozincile: „Spunem nu războiului!”, „Să se pună capăt experiențelor nucleare!”, „Să transformăm săbiile în pluguri!”, „Să cultivăm prietenia, nu să construim adăposturi!”. Demonstrația a durat patru ore și jumătate. Participanții la demonstrație au declarat apoi reprezentanților oficiali ai Casei Albe, Departamentului de Stat și Camerei reprezentanților că poporul american este îngrijorat de actuala politică externă și militară a guvernului S.U.A. și cere o politică de pace.

În Anglia s-au pronunțat pentru dezarmare și coexistență pașnică muncitori, oameni de știință, scriitori, funcționari, reprezentanți ai Bisericii, etc. Deși amenințați cu excluderea din partidul laburist, lordul Bertrand Russel și canonicul anglican John Collins (președintele „Mișcării pentru dezarmare nucleară”) nu s-au lăsat intimidați, ci au continuat să sprijinească pregătirea Congresului pentru dezarmare generală și pace de la Moscova. Un grup de 700 savanți din lumea întreagă a condamnat intenția guvernului american de a face experiențe cu bombe atomice la mare înălțime, în Cosmos, ceea ce ar avea urmări necalculabile asupra atmosferei, climei și vieții pe pămînt.

Între 21—28 iunie a avut loc la Accra, capitala Ghanei (Africa), Adunarea Internațională: „O lume fără bombe”, la care au participat aproape 120 reprezentanți ai opiniei publice și savanți, partizani ai dezarmării nucleare, în deosebi din Asia, America Latină, Africa. Din țara noastră a luat parte prof. univ. V. Novacu, membru corespondent al Academiei R.P. Române. Adunarea s-a pronunțat pentru încheierea tratatului cu privire la dezarmare generală și totală sub control internațional. „Dezarmarea generală și totală, a declarat Adunarea, constituie singura metodă de nă-

dejde pentru lichidarea încordării internaționale”. De asemenea Adunarea a chemat la desființarea blocurilor militare și comerciale închise (ca N.A.T.O. și Piața comună), la interzicerea totală a armei nucleare, la realizarea de zone denuclearizate în diferite regiuni ale lumii (Europa, Asia, Africa, etc.), la lichidarea colonialismului și discriminării rasiale, etc.

În India s-a ținut Conferința pentru problemele luptei împotriva înarmărilor nucleare, la care au luat cuvîntul președintele Republicii și premierul J. Nehru și alte personalități. În Japonia mișcarea împotriva experiențelor cu arme nucleare e așa de puternică încît însuși guvernul japonez a fost constrîns să ceară: interzicerea experiențelor cu bombe atomice.

Toate aceste mișcări pentru pace, împotriva războiului, și-au găsit culminația în marele Congres Mondial pentru dezarmare generală și pace, care a avut loc la Moscova între 9—14 iulie. El a întrunit peste 2.400 de delegați — reprezentînd toate popoarele (121 țări), oameni și mișcări de diferite convingeri politice și credințe religioase. Din delegația R.P. Române — care a exprimat voința de pace a poporului român — a făcut parte și I.P.Sf. Mitropolit Iustin al Moldovei și Sucevei.

Amploarea acestui Congres cu adevărat reprezentativ pentru voința de pace a întregii omeniri, discuțiile, ca și hotărîrile ce s-au luat, au produs o profundă impresie în toată lumea. Congresul Mondial pentru dezarmare generală și pace a dat un nou avînt luptei popoarelor împotriva experiențelor cu arme nucleare, împotriva ațîțătorilor la război, pentru coexistență pașnică, pentru rezolvarea tuturor problemelor internaționale prin tratative, pentru dezarmare generală și totală, pentru prietenie și colaborare.

Asupra hotărîrilor Congresului vom reveni într-un alt număr al foii noastre. Deocamdată remarcăm că în mișcarea mondială pentru dezarmare generală și pace, ca și la lucrările Congresului, au luat parte și reprezentanți ai diferitelor Biserici creștine. Datorită acțiunii consecvente pentru pace a Bisericilor ortodoxe, datorită Mișcării creștine pentru pace de la Praga — care cuprinde Biserici ortodoxe, Biserici protestante și catolici progresiști —, datorită Adunării Generale de la New-Delhi (India) a Mișcării Ecumenice a Bisericilor, contribuția Bisericilor creștine la lupta pentru dezarmare generală și totală, pentru pace veșnică s-a sporit.

Clerul și credincioșii Bisericii noastre sprijinesc lupta pentru pace a poporului român și a tuturor popoarelor lumii. Ei sprijinesc lupta tuturor partizanilor păcii pentru realizarea hotărîrilor marelui Congres Mondial pentru dezarmare generală și pace de la Moscova. În felul acesta ei mărturisesc — alături de popoarele lumii — convingerea fermă că războiul poate fi înlăturat, că pacea va birui.

N. M.

La Adormirea Maicii Domnului

Maica Domnului a mai trăit mulți ani sub ocrotirea Sf. Ap. Ioan după ce Fiul Ei s-a înălțat la cer. La adormirea ei au venit toți apostolii, afară de Toma, care a întârziat.

Sf. Apostoli Petru, Pavel, Ioan și alți Apostoli duceau trupul Preasfintei Născătoare de Dumnezeu spre mormânt. Ceilalți sfinți și credincioși ucenici și mulțime de popor o conduceau cu luminări și cu cădelnițe, îndreptându-se de la Sion prin Ierusalim către Ghetsimani, iar văzduhul răsună de cântări sfinte. Pe toată distanța parcursă, pînă la locul de înmormîntare, plutea, deasupra trupului sfînt, un simțămînt de seninătate, de bucurie.

Cînd cortegiul a ajuns în Ghetsimani, au început lacrimile ultimului sărut dat preacinstiului Ei trup și numai către seară Sf. Apostoli au putut să o pună în mormînt și să închidă intrarea peșterii cu o piatră mare. După terminarea înmormîntării, ei nu s-au grăbit să se îndepărteze, ci au rămas în localitatea aceea încă trei zile, săvîrșind rugăciuni la Mormîntul Maicii Domnului zi și noapte. Ei laudau pe Dumnezeu și măreau pe Preasfînta cea plină de dar.

Tot sfîntului Ap. Toma i-a fost hărăzit să descopere învierea Maicii Domnului, după cum tot el a fost acela, care prin îndoielile sale a adevărit învierea lui Hristos. Prin voia lui Dumnezeu el sosi la Ghetsimani numai a treia zi după înmormîntarea Preacinstiului trup. El, mihnit adînc de această întârziere, se prosternă în fața peșterii cu mormîntul, astfel arătîndu-și durerea sa că n-a fost vrednic să vadă pe Maica Domnului său și să primească de la Ea ultima binecuvîntare, că nu s-a învrednicit să vadă mărirea dumnezeiască la adormirea și înmormîntarea Ei. Atunci, Sf. Apostoli, fiindu-le milă de el, au hotărît să răstoarne piatra de pe mormînt, ca văzînd trupul Maicii Domnului să se închine în fața lui și să primească mîngîiere. Dar, cînd piatra fu răsturnată, văzură că în mormînt erau numai giulgiurile, de la care se răspîndeau mireșme neînchipuit de plăcute, iar preacuratul trup nu mai era în mormînt. Ei se minunară și rămaseră nedumeriți. Cu evlavie sărutau ei sf. Vestmînt rămas în mormînt, rugînd pe Domnul să le descopere lor această taină. În aceeași zi, seara, i-a liniștit însăși împărăteasa cerului, descoperindu-le lor că Iisus Hristos a înălțat-o întru mărirea cerească.

Din cele mai vechi tradiții, la trapeza Sf. Apostoli, din ziua învierii lui Hristos, se lăsa totdeauna neocupat locul din frunte. Pe locul acesta totdeauna se așeza o bucată de pîine ca „partea Domnului” în cinstea și amintirea Domnului Iisus Hristos. Iar la sfîrșitul trapezei se sculau cu toții și ridicînd această pîrticică, preamăreau numele Sfîntei Treimi, terminînd rugăciunea cu următoarele cuvinte: „Doamne Iisus Hristoase, ajută-ne nouă”. După aceasta împărțeau „pîrticica lui Hristos”, și cu toții gustau din ea, fiindu-le ca o binecuvîntare a lui Dumnezeu. La fel procedau Sf. Apostoli cînd erau singuri și cînd se găseau în mulțime. (În mănăstiri, pînă astăzi se păstrează binecinstitul obicei, ridicînd o bucățică de pîine la sfîrșitul trapezei în numele Preasfintei Născătoare de Dumnezeu. Vezi cinul despre Panaghia).

Astfel s-au așezat și la trapeza de seară din Ghetsimani la reîntoarcerea lor de la mormînt. Tot timpul Sf. Apostoli vorbeau numai despre cele petrecute și se gîndeau la ce a putut să se facă cu trupul Preacuratei Maice. Dar, sfîrșind trapeza, în timp ce ei ridicau, ca de obicei, pîrticica de pîine a Domnului și măreau Sf. Treime, deodată se auziră cântări îngerești; ridicînd privirile văzură în văzduh pe Preasfînta Fecioară, Maica Domnului, înconjurată de puterile cerești și luminată de o mîrire și strălucire ce nu se

poate spune în cuvinte. Ea le spuse: „Bucurați-vă! Eu sînt cu voi în toate zilele”. Bucurîndu-se, Sf. Apostoli și toți cei prezenți cu ei, au cuvîntat cu glas plin de smerenie: „Prea Sfîntă Născătoare de Dumnezeu, ajută-ne!”. Pr. Chiril Pistru

„Voi toți sînteți frați”

(Matei 23, 8)

Una dintre învățăturile de temelie ale Bisericii noastre este și aceea că toți oamenii sînt egali și frați întreolaltă. Acest mare adevăr este subliniat de multe ori atît în Sf. Scriptură cit și în scrierile Sfinților Părinți, marii dascăli ai Bisericii noastre.

Încă din Vechiul Testament, profetul Maleahi spunea: „Oare nu este un singur părinte pentru noi toți? Nu ne-a creat oare pe noi un singur Dumnezeu?” (Maleahi 2, 10). Aceeași idee o spune și Iov în cuvintele: „Cel ce m-a făcut pe mine în pîntecele mamei mele, nu l-a făcut și pe robul meu? Nu este oare el singur care ne-a alcătuit în pîntece?” (Iov 31, 15), adică avem un singur Părinte care ne-a zidit pe toți.

Că avem aceeași obîrșie, că sîntem plămădiți din același aluat și avem aceeași frățescă menire în lume, ne-o arată mai limpede și mai direct Sfinții Apostoli și cu deosebire Mintuitorul Iisus Hristos.

Sf. Iacob de pildă, fratele sau vărul Domnului și primul episcop al Ierusalimului, vrînd să arate că în Biserică, atunci cînd sîntem adunați cu toții la rugăciune, nu trebuie să facem nici un fel de discriminare sau deosebire între noi, oricine am fi și oricum am arăta, dar mai ales că cei săraci și disprețuiți pînă atunci au aceeași demnitate omenească și că cei bogăți nu trebuie cinstiți pentru că sînt bogăți — spune: „Frații mei, nu căutați fața (oamenilor), voi care aveți credință în Domnul nostru Iisus Hristos cel slăvit, căci de va intra în adunarea voastră un om cu inel de aur și cu o haină strălucitoare și va intra și un om sărac cu haină proastă și veți căuta la cel ce poartă haina cea strălucitoare și veți zice: Tu șezi colea, iar săracului veți zice: Tu stai acolo sau șezi aici la picioarele mele, n-ați făcut oare deosebire între voi și nu v-ați făcut judecători cu gînduri rele?” (Iacob 2, 1—4).

Sf. Apostol Petru, referindu-se la unele rînduiri ale Vechiului Testament și la noua învățătură a Mintuitorului, învață pe sutașul Corneliu și toată familia sa din Cetatea Cezareei cu cuvinte ca acestea: „Voi știți că nu se cuvine unui iudeu să se lipească sau să se apropie de cel de alt neam, dar mie Dumnezeu mi-a arătat că pe nici un om să nu-l socotesc spurcat sau necurat” (F. Ap. 10, 28).

Minunată învățătură, care nu mai are nevoie de nici o lămurire. Aceeași învățătură, ceva mai adăugită, o exprimă tot Sf. Ap. Petru în casa lui Corneliu ceva mai tîrziu: „Cu adevărat înțeleg că Dumnezeu nu se uită la față, dimpotrivă, pe cel ce se teme de el și face dreptate, de ori ce neam ar fi, îl primește” (F. Ap. 10, 34—35).

La acest lucru se gîndea și Sf. Ap. Pavel cînd învață în epistolele sale că „nu mai este iudeu sau elin, rob sau slobod, scit sau barbar, etc. ci toți sîntem una în Iisus Hristos”, care ne-a iubit pe noi.

Cu adevărat, Mintuitorul Iisus Hristos ne-a iubit și ne iubește în chip deplin pe toți, arătîndu-ne cu învățatura și cu fapta că noi toți, toate făpturile Sale, toți oamenii de pe fața pămîntului sîntem frați și ne datorăm unii altora un frățesc sprijin, o frățescă dragoste. Condamnînd pe cărturarii și fariseii care învățau dar nu făceau ceea ce învățau pe alții, își făceau haine înzorzionate, iubeau slava deșartă și le plăcea ca lumea

să le zică rabi, adică învățători, Mintuitorul spune: „Voi să nu vă numiți rabi, căci unul este învățătorul vostru, Hristos, iar voi toți sînteți frați” (Matei 23, 8).

Învățătura aceasta ne-o mai arată Mintuitorul și în Rugăciunea Domnească, sau Tatăl Nostru, care, prin însuși titlul ei: Tatăl nostru și nu Tatăl meu, ne învață că noi nu ne putem prezenta înaintea lui Dumnezeu rupți de ceilalți semeni ai noștri, ci totdeauna în strînsă unire cu ei toți, că toți oamenii, indiferent de naționalitate sau rasă, formăm o singură mare familie, în sinul căreia trebuie să ne desfășurăm frățeste activitatea. Cînd rostim această rugăciune — spune Sf. Ciprian — „o facem nu în numele unuia ci în numele tuturor, pentru că toți una sîntem”.

Pe Dumnezeu, deci, nu-l putem numi Tată dacă pe ceilalți oameni nu-i recunoaștem ca frați și mai ales dacă nu ne purtăm ca frații. Sf. Ioan Gură de Aur, care a tîlmăcit rugăciunea Tatăl nostru, ne învață în această privință: „Dacă cineva aleargă ca un taur, dă cu piciorul ca asinul, ține minte loviturile ca și cămila, sfișie ca un urs, jură ca lupul, înțepă ca scorpionul, este viclean ca vulpea, cum mai poate vorbi atunci ca un fii unul ca acesta și să numească pe Dumnezeu Tată?”. Și continuă același Sf. Părinte: „La seama, cît de precis ne învață el iubirea întreolaltă și cum ne obligă pe toți la o atitudine plină de dragoste. Căci n-a zis: Tatăl meu ci Tatăl nostru, pentru ca, lămurii fiind asupra faptului că avem un Tată comun, să ne arătăm unii altora o frățescă bunăvoință. Învățîndu-ne să zicem Tatăl nostru, Domnul înlătură dușmănia, stîrpește mîndria, elimină invidia, alungă inegalitatea și face loc maicii a tot binele, dragostea”.

Că sîntem urmașii aceleiași perechi de oameni și fiii aceluiasi Tată ceresc, ni-o spune și Sf. Vasile cel Mare, cînd zice: „Noi toți sîntem rude, toți frați, ca fii ai aceluiasi Tată. Dacă cauți pe Tatăl duhovnicesc, el este Tatăl ceresc. Dacă întrebî de obîrșia noastră pămîntescă, mama noastră este pămîntul, pentru că noi toți sîntem făcuți din același lut. Deci ținea noastră trupească este înrudită și înrudită este și nașterea noastră după duh. Semenul tău are de la primul om același sînge ca și tine, și a primit de la Domnul același har”.

*

Am spus toate acestea, pentru că mai sînt și astăzi oameni care se numesc creștini și care, în unele țări, ca de pildă Uniunea Sud-Africană, aplică măsuri de discriminare rasială față de populația băștinașă de culoare, lipsind-o de drepturi politice și cetățenești. Și, ceea ce este mai dureros, împotriva învățăturii Mintuitorului care ne spune că „voi toți sînteți frați!”, această discriminare rasială se aplică și pe tărîm religios. Așa de pildă creștinii de culoare nu sînt socotiți alături de creștinii albi europeni, ci există biserici ale negrilor și biserici ale albilor în care negrii creștini nu au voie să intre.

Avînd în vedere temeiurile cuprinse în aceste rînduri, aceste discriminări constituiesc desigur o mare abatere de la adevărata învățătură creștină, ba mai mult, o mare crimă împotriva ei. Împotriva lor se ridică nu numai conștiința creștină în general, ci și toți creștinii adevărați. Unul dintre aceștia este și doctorul Albert Schweitzer, care, în numele dragostei creștine, din 1913 lucrează printre negrii africani. Din dragoste față de semeni și din conștiința că toți oamenii sîntem frați și deci că trebuie să viețuim frățeste, acest om părăsește Europa și pleacă în Africa „pentru a lucra ca medic între chinuții Africii, între cei chinuți și oprimați de europeni, pentru a le și de ajutor în crunta lor mizerie, în bolile lor” — după cum însuși mărturisește. Și tot el adaugă: „Munca mea pentru bolnavii din depărtare răsare din mila pe care o poruncește Iisus.

(Continuare în pag. 4)

„Voi toți sînteți frați“

(Continuare din pag. 3)

Totodată însă o elementară meditare îmi spune că munca între oamenii de culoare noi să n-o privim ca o „faptă bună”, ci ca o datorie imperativă. Ce-au făcut albi diferitelor națiuni cu oamenii de culoare, de cînd le-au descoperit țările lor? — se întrebă doctorul Schweitzer. Cine poate descrie nedreptățile și cruzimile îndurate secole întregi de popoarele de culoare din partea popoarelor europene?”

Pentru acești negrii, A. Schweitzer a înființat un spital și o leprozerie în localitatea Lombarene, de pe malul fluviului Ogove din Africa Ecuatorială. Sînt îngrijiți în acest spital cu dragoste frățească și fără nici o plată cam 360 bolnavi, iar în satul leproșilor 180 bolnavi.

Pentru această umanitară activitate, Dr. Albert Schweitzer a primit o seamă de distincții internaționale, ca: Premiul Nobel pentru pace, căci el este și un mare luptător pentru pace și înfrățirea tuturor oamenilor, iar, mai de curînd (1961), Doctoratul onorific de la Facultatea de Medicină a Universității Humboldt din Berlin, diplomă care i-a fost înmînată personal de G. Göttig, locțiitor al Președintelui Consiliului de Stat al Republicii Democrate Germane, care a scris chiar o carte despre acest minunat creștin.

*

Fiind frați întreolaltă se cuvine deci ca fiecare din noi să viețuim frățeste unii cu alții, să aplicăm în viața noastră această nobilă învățătură că toți sîntem frați. Aceasta o putem face nu numai în legăturile zilnice cu semenii noștri, ci și în munca înfrățită pentru înflorirea Patriei și în sprijinul luptei pentru pace și pentru desființarea colonialismului.

Diacon Gh. Papuc

Despre zavistie

Sub numele de zavistie, pismă, invidie, se înfățișează de obicei acea patimă, care îl face pe cel stăpînit de ea să se nemulțumească, să se îngrijoreze și să se întristeze, atunci cînd vede vreun bine oarecare la aproapele său, ori în ce chip ar fi acesta, adică vreun dar duhovnicesc sau firesc, buna stare sau buna sporire în cele de folos.

Rînduiala cea firească, așezată de Insuși Ziditorul firii, este să ne bucurăm de tot binele pe care îl vedem la semenii noștri, preamărînd pe Dumnezeu, care este izvorul a tot binele. Nu ține însă seama de această rînduială firească cel stăpînit de zavistie ci, călcînd rînduiala lui Dumnezeu, în loc să se bucure de binele semenilor săi, el se întristează și se îngrijorează, este mîhnit și nemulțumit de tot darul ce îl vede la cei din jurul său.

Ca orice călcare a rînduiei lui Dumnezeu, și zavistia aduce multă pagubă celui ce o are. În primul rînd ea îl lipsește de bucuria firească, pe care o au toți cei ce prețuiesc binele, ca pe un dar al lui Dumnezeu. Zavistia îl face să fie întristat cînd cei curați se bucură, îngrijorat, cînd cei luminați se liniștesc, nemulțumit, cînd cei iubitori de bine mulțumesc cu umilință.

Se lipsește zavistnicul și de partea de bine care ar fi spre folosul său, căci bine știut este că, tot binele semenilor noștri este și al nostru al fiecăruia, căci tot ceea ce are unul în chip mai deosebit, nu-i este dat numai pentru sine, ci i s-a dat și spre folosul altora.

Zavistia odrăsleşte și alte păcate ce îi sînt proprii ei, asemănîndu-se cu ea, așa cum se aseamănă copiii cu părinții lor.

Cea dintîi odraslă a zavistiei sau pisme este ura față de cel înzestrat cu vreun dar deosebit.

A doua odraslă a zavistiei este osîndirea. A-

ceasta îl face pe urătorul binelui să întunece buna sporire a aproapelui sau prin gînduri pătimăse, gînduri bănuitoare și mincinoase, care nu se potrivesc cu adevărul, iar aceasta o face zavistnicul osînditor, ca să micșoreze înălțimea faptelor și a darurilor pe care le are semenul său. Nu se gîndește, însă, osînditorul că porunca lui Dumnezeu o calcă osîndind și că spre osînda proprie îi este osîndirea pe care o aduce aproapelui (Luca 6, 37).

Cînd cineva își arată gîndurile cele osînditoare în cuvinte, el grăiește de rău sau clevetește, iar uneori și cîrtește. Prin acestea însă zavistnicul urător de bine și osînditor nici un bine nu urmărește, ci numai își împlinește patima sa, fără să se gîndească la aceea că, prin aceea ce face el clevetind și cîrtind, aduce gînduri pătimăse în mintea altora, iar aceste gînduri strică dragostea dintre frați.

Fiind stăpînit de patimă, invidiosul nu poate vedea curat bunățile din sufletul celui invidiat, nici nu se bucură de ele, ci bunățile și darurile aceluia îi sînt spre întristare. Pilda cu lucrătorii viei (Mt. 20, 1—15) ne învață că dacă nu te poți bucura de binele altuia e mai bine să nu iai aminte la cele ale sale: „Ia ce este al tău și pleacă”.

Ura, osîndirea și clevetirea, licele zavistiei, se însoțesc cu întristarea și necazul pentru binele aproapelui, iar aceasta din urmă dă naștere la gîndurile cele de nemulțumire și la uneltirile pentru împiedecarea binelui aproapelui. În privința aceasta să ne gîndim la fiul cel mai mare, din pilda cu fiul risipitor (Luca 15, 11—32), care, venind acasă, după ce s-a întors fratele său, nu voia să intre să se bucure cu tatăl și cu fratele său, ci dimpotrivă, s-a mîniat (Luca 15, 28). Cînd tatăl său căuta să-l îmbuneze, el a adus judecată defăimătoare și asupra tatălui său și asupra fratelui înapoiat din călătoria cea risipitoare, pomenind faptele cele rele ale aceluia. Totodată aducea el aminte și de supunerea sa față de părintele său, arătîndu-se îndreptățit el la mai multă cinste decît fratele cel întors la casa părintească (Luca 15, 29—30). Ce îl făcea pe acel fiu să fie nemulțumit de buna primire pe care a făcut-o tatăl său fratelui ce se întorcea din pribegie, decît numai pisma, semnul răutății sale, izvorită din mîndria faptelor sale laudabile, dar care totuși nu l-au întărit în bunătate? Departe era acela de bunătatea tatălui său, care întoarcerea fiului său a socotit-o prilej de bucurie pentru sine și pentru toată casa sa, numai la întoarcerea lui luînd aminte, și îl îmbuna și pe fiul său cel nemulțumit, arătîndu-i însemnătatea întoarcerii precum și cuvința bucuriei în astfel de împrejurări (Luca 15, 31—32).

Iată, deci, că zavistia este pricină de întristare și de necaz, căci ea se întristează și de cele ce menire au să bucure pe oameni, așa cum bucură pe îngeri și pe sfinții cei nepătimași. De altfel zavistia este pricinuitoare de necaz și întristare prin oricare din odraslele sale, căci și ura și clevetirea, ca și osîndirea sînt deopotrivă de neli-niștitoare pentru cel ce se lasă stăpînit de ele.

Cu cuvință este așadar a ne lupta împotriva zavistiei, care se face pricinuitoare de multe rele, ducînd pe cel ce o are pînă laucidere, cum l-a dus pe Cain, sau la vindere, cum i-a dus pe frații lui Iosif, și să o smulgem din rădăcină, ca pe o patimă nerațională și mult păgubitoare.

Ca să putem smulge din suflet zavistia, este de trebuință să ne întărim, mai întîi, în convingerea că „toată darea cea bună și tot darul cel desăvîrșit de sus este, pogorîndu-se de la Părințele luminilor” (Iacob 1, 17), adică de la Dumnezeu. Aceasta însemnează că, cel ce zavistuieste binele și darurile din sufletul aproapelui, nesocotește pe Insuși Dătătorul a tot binele, adică pe Dumnezeu.

Să ne întemeiem în gîndul că pornirea împo-

triva binelui, ori în ce chip s-ar arăta binele, este ceva împotriva firii, și să ne rușinăm de o astfel de ură.

În slîrșit, aducîndu-ne mereu aminte că sîntem frați între noi, să ne silim a prețui frățeste bunurile cu care sînt înzestrați frații noștri, bine știind să acestea într-un înțeles oarecare, sînt și ale noastre, căci spre folosul celor mulți le au ei.

Să smulgem chiar de la prima arătare orice odraslă a zavistiei, încredințați fiind că, neîmplinind cele din care se întărește zavistia, ea slăbește în putere, iar cu vremea pierе cu totul din sufletul nostru.

Mai știind noi că zavistia este născută de slava deșartă și de mîndrie, să le lovim și pe acestea cu gîndul smereniei și al iubirii de osteneală, chemînd darul lui Dumnezeu în ajutor, prin rugăciune stăruitoare.

Cînd vom învinge, cu darul lui Hristos, duhul zavistiei, vom învinge odată cu acesta, multe prilejuri de păcat și multe nemulțumiri și întristări, iar cele ce altă dată ne erau spre nemulțumire ni se vor face prilejuri de bucurie. Să ne învrednicească bunul Dumnezeu să biruim zavistia cea rea și să ne întărim în bunătatea, care de tot binele se bucură în toată vremea.

Ierodiamonul Teofil

Din învățăturile Sf. Ioan Gură de Aur

Interesul tău îl găsești dacă-l vei căuta și pe al aproapelui. Dacă vrei să alii aceasta și din exemplele obișnuite, gîndește-te că dacă, de pildă, ți s-ar aprinde casa, iar cei ce locuiesc în apropiere, gîndindu-se numai la interesul lor, nu ar sări în ajutor, ci, încuindu-se în casă, ar sta ascunși de teamă ca nu cumva să intre cineva și să le dosească ceva din casă, gîndește-te, zic, cîta pedeapsă nu vor suferi, pentru că focul, întinzîndu-se asupra caselor lor, le va arde totul și aceasta pentru că nu au înțeles interesul lor, pierzînd pe lîngă cele ale aproapelui și cele ale lor.

(Omilia XXV la I Corinteni)

— Beția este mama tristeții, harul diavolului. Beția seamănă cu somnul morții. Ea aduce boale, dureri de cap, uitare și este icoana morții.

(Omilia XXVII la I Corinteni)

— Sărbătoarea creștină este arătarea faptelor bune, evlavlia sufletului și curăția vieții.

(Omilia XXVIII la I Corinteni)

— Nimic nu poate fi greu pentru cei ce voiesc. Și nimic nu poate fi ușor, dacă noi nu voim, căci noi sîntem stăpîni asupra tuturor acestora. De aceea zice și Scriptura: „De veți vrea și mă veți asculta”.

(Omilia V la I Tesaloniceni)

— Lenea este cauza multor rele, pe cînd munca este izvorul multor bunătăți. Ori ce bine izvoraște din munca noastră și nu din lene și trîndăvie.

— În împărăția (lui Dumnezeu) nu se caută bogăție, nici noblețe și nici altceva din acestea ci numai virtute și cînd lipsește aceasta nimic nu poate ajuta pe cineva ca să se bucure de protecție.

(Omilia VI la I Tesaloniceni)

— Intuneric este răutatea, moarte și noapte adîncă, în care nu vedem nimic din cele ce trebuie a vedea și nu facem nimic din cele ce trebuie a face.

(Omilia IX la I Tesaloniceni)

— Să învățăm cugetul nostru ca să nu dozească multe (risipă), să nu poartă niciodată mai mult decît strictul necesar. (Ce este normal, rațional).

(Omilia X la I Tesaloniceni)